Palmsöndag 5 april 2020.

VÄGEN TILL LIVET! Matt 21:1–11,
Anna-Carin Gabelic

Det är palmsöndag. Då som nu.
Då var hela staden fylld med folk, som levde under ockupation av romarna, folket levde under förtyck, och längtade efter en kung Messias. Deras längtar var nog stor, deras liv var hårt, folket var lidande och därför önskade de det skulle komma en annan tid, med en kung som skulle skapa nytt liv och möjligheter för alla. Det var folket som trodde att en ny kung skulle ordna upp allting till det bättre. Så det var ett jublande skrattande folk som mötte Jesus när han kom inridande – ja faktiskt på en enkel åsna! En kung borde ju kommit på en hög ståtlig häst, men hästen var en symbol för det militära övertaget, en symbol för härskande makt. Åsnan blir mer en fredssymbol, att vi ska hålla fred med varandra och Jesus visar genom detta att den gamla profetiska texten stämmer, han kommer inridande ödmjuk på ett enkelt djur. Han visar på att det är genom kärlek man kan besegra onda makter.

Jesus var en annan slags ledare och kung när han ber sina lärjungar gå till byn och hämta ett åsnesto! Detta enkla gråa djur, mest använt för att bära folkets packning. Det bar redan det lilla nyfödda Jesusbarnet när det flyr från Betlehem med den heliga familjen till Egypten. Så åsnan måste ha vaggat Jesusbarnet till sömn under sin första tid i livet. Tryggt gungande.
Kanske var det därför mycket tryggt för Jesus att sätta sig på den åsna som nu hittades åt honom? Om vi idag skulle ha en livs levande åsna framför oss, så skulle vi se på åsnans rygg att det finns ett märke, ett kors på ryggen i en mörk färg. Ibland kan vi skoja om att detta kors finns, korsmärkt, eftersom åsnan fick uppdraget att bära Kristus på vägen in till Jerusalem, på väg till det judiska påskfirande, det vi idag kallar Palmsöndagen i Svenska Kyrkan.
Åsnan, det enkla djuret som fick uppdraget att bära Gud, inte bara en gång utan flera gånger enligt bibelns berättelser.
Hur var det då för Jesus att rida vägen in till Jerusalem, och vi vet ju att vägen ledde fram till hans död på långfredagen. Men hur kände Jesus det, var han rädd och orolig, han visste ju att han skulle dö, han förstod ju vad hans uppdrag var av Gud. Han skulle lida och dö för vår skull idag.

Jag tänker mig att Jesus blev trygg där på den varma lunkande åsneryggen, och egentligen är det samma sak för oss idag, Jesus visste att han skulle dö, men han visste nog inte exakt på vilket sätt. Han fick en plågsam död för vår skull. Men han var inte ensam. Folket följde honom på vägen.

Vi lever i en högst märklig tid av Corona-virus och varje dag får vi rapporter i media om antalet döda. Det är en upplevelse vi delar med hela vår värld, i hela Sverige, i alla länder runt jorden just nu så är det en pan-epidemi. Men samma sak gäller än, vi vet inte exakt när vi ska dö, vi vet bara att vi någon gång ska göra det. Vi får respektera regeringschefer och makthavare som säger till oss hur vi ska leva nu, att vi ska isolera oss för livet skull, att vi ska vara rädda om varandra, för livets skull. Jesus gav oss också ett löfte i dopbefallningen: ”*Jag är med er alla dagar till tidens slut*.” (Matt 28:20)
Till dess så ska vi leva livet fullt ut, om än på annat vis. Vi får inte träffas i stora sociala sammanhang och därför spelar vi idag in denna predikan härifrån Skäggetorp kyrka. Vi vill värna varandra, och undvika smitta varandra med ett virus som vi inte vet hur det kan påverka oss. Så vi omsluter varandra i böner och omtankar och gläds som folket gjorde den där första Palmsöndagen – vi väntar på Messias tillsammans. Vi vet att Jesus dör för vårt liv skull. Och vi är inte ensamma. Vi blir också burna av Gud genom livet och även där på andra sidan blir vi omslutna i Guds kärleksfulla famn.
Vi går på vägen tillsammans och vi låter idag Palmbladen vaja i vinden, och låter vinden smeka våra kinder och solen lysa på oss. Välsignad är han som kommer i Herrens namn!